

Näkökulma ratkaisee

Ennen joulua ja joulun ympärillä on aika, jolloin inhoan valoa, niin oudolta kuin se kuulostaakin. Hämärä ja tunnelma kulkevat minulla käsi kädessä ja kynttilöitä on ihana polttaa, kun ulkona on pimeää. Joulukuussa paistava, kylmä aurinko kuin nauraa minulle, että lähdeppäs hiihtämään ja ulkoilemaan, kun kotihiiri minussa haluaa vain käpertyä viltin alle ja tunnelmoida. Kun vuosi vaihtuu ja matka kohti kevättä alkaa, mieleni muuttuu radikaalisti. Mitä enemmän aurinko kimaltaa hangilla, sen parempi, ja kirkkaat, kuulaat talvipäivät muistuttavat siitä, että talven jälkeen tulee aina kevät. Valo lisääntyy, pimeys väistyy ja uusi elämä puskee hangen ja kylmyyden alta. Lopulta valo voittaa.

Katson valoa syksyllä ja keväällä siis eri näkökulmasta, perspektiivistä. On hassua, kuinka paljon ne voivat erilaisiin asioihin vaikuttaa: otanko vastaan tulevat asiat haasteina vai mahdollisuuksia? Onko lasini puoli tyhjä vai puoli täysi? Onko jokin rasite vai motivaattori? Löydänpö kaikista asioista oikeasti jotakin hyvää vai onko sen kuuluisan hopeareunuksen etsiminen "toksista positiivisuutta", jolloin joutuu ehkä vain pettymään, jos mitään hyvää ei tilanteesta löydäkään?

Millaisesta näkökulmasta me katsomme Jumalaa ja uskoa? Onko usko tai uskonto vain kasa vanhentuneita sääntöjä ja ohjenuoria, joita ei nyky maailman moderni ja kehittynyt ihminen enää tarvitse? Vai koemmeko vaikkapa 10 käskyä elämää suojelevana voimana ja mahdollisuutena rakastaa lähimmäisiämme? Onko Jumala meille kaukainen vuori, etäällä oleva ja vaikeasti saavutettava vai läheinen suoja elämän vaikeissa hetkissä?

Onneksi Jumala ei koskaan muuta näkökulmaansa suhteessa meihin ihmisiin, vaan katsoo meitä aina rakkaudesta käsin. Jumalan kohdalla valo aina voittaa.

Sanna Vähäkangas
vs. nuorisotyönohjaaja

